Odată pe săptămână

„NEA TITI BAROSANU", FACE CONFIDENȚE...

Născut mort. Spaima bragagiilor.- Polisportiv.- Inconvenientele melomaniei. Când nu știi englezește.-S'au golit cărciumile!...-Am asurzit un surd.-Al 12-lea în echipă.- Copaţelo, Copaţelo.- Cotormani marchează şi eu sunt aplaudat

Cine a fost pe un teren de football la tribună sau la peluză, indiferent de locul pe care l-a ocupat, la intrarea sau în fundul terenului, îl cunoaşte pe Titi Btrosanu. Unii îl cunosc personal, alţii din vedere, iar majoritatea... din auzite. Dar absolut toţi obişnuiţii terenurilor de football îl cunosc pe Titi Barosanu.

Deci, prezentarea care urmează, este pentru aceia cari nu urmăresc matchurile de football.

Titi Barosanu, sau mai bine zis Nea Titi — că aşa-l ştie lumea — poate fi definit în două cuvinte: tenorul galeriei. Două cuvinte cari trebuesc însoţite neapărat de câteva mici explicaţii.

«Galeria» la football, nu trebuie confundată cu galeria dela teatru, galeria dela perdele sau «Galeries Lafayette». Galeria la football e un termen propriu, prin care se denumeşte corul acela tumultos, simfonia aceia halucinantă pe care o formează spectatorii pentru încurajarea sau deprimarea jucătorilor.

Şi trebuie să ştiţi că într'un match de football, galeria e un factor determinant. Galeria e mai mult decât un stimulent. Mii de glasuri ţâşnesc din guri pătimaşe, fuzionează în aer şi formează un curent care împinge echipele, când spre o poartă, când spre alta, după cum le e preferinţa. Galeria regenerează şi paralizează.

Ei bine, tenorul acestei galerii, e Titi Barosanu. Tenorul, în sens pejorativ, pentrucă în realitate Nea Titi e mai mult bariton decât tenor.

După cum Ivar Kreuger a fost regele chibriturilor, după cum Henri Ford e regele automobilelor, tot aşa şi Titi Barosanu e regele galeriei.

Într'un match de football, simpatia lui Nea Titi faţă de o echipă, atârnă greu de tot în balanţa victoriei. Pentrucă regele galeriei a ştiut să-şi formeze supuşi credincioşi şi ascultători.

După primul «ataaacă!» sonor şi melodios, Nea Titi şi-a format armata. Dar dacă se întâmplă că cei din jur n'au poftă de ţipat, Nea Titi face o glumă, aruncă un spirit, hazul e general şi tribuna e câştigată. Bolnav de amigdalită, suferind de laringită sau de răguşeală cronică, te trezeşti participant la corul în care Nea Titi, în răstimpuri, e solist.

Iar peluza se contaminează repede. «Auzi, Nea Titi!». Şi imediat, deşi preţurile de intrare sunt diferite, tribuna şi peluza se contopesc într'un concert uriaş, sub conducerea capelmaistrului Titi Barosanu.

Un capelmaistru temut şi adorat de toate echipele.

Un capelmaistru genial, pentrucă Nea Titi conduce fără note...

*

In bariera Moşilor, fieful lui, l-am văzut pe celălalt trotuar. L-am zărit silueta rubicondă strecurându-se cu greutate prin forfoteala Oborului.

Şi cum aveam de scris pentru astăzi un interview, i-am decernat titlul de «omul trimis de providenţă».

Nu mi-a fost prea greu să-l ajung.

«Să trăieşti, Nea Titi».

«Hai noroc, flăcăule».

După ce i-am înşirat câteva palavre, ca să nu vadă omul că-l salut numai când am nevoie de el, am îndrăznit să dau atacul:

«Am o idee, Nea Titi».

«Dragă, să-ţi spun drept, idei am câte vreau. Dacă vrei să viu eu cu ideea şi tu cu capitalul».

«Stai Nea Titi că nu-i vorba de afaceri. Am altă idee. Ce-ar fi să-ţi iau un interview?».

«Ai noroc că m'ai găsit dispus. Am timp o jumătate oră. Hai să-ţi povestesc câteva amintiri, şi dacă vrei, fă-le interview».

După ce l-am rugat pe Nea Titi să-mi vorbească «pianissimo», am intrat amândoi într'un loc unde oamenilor li se desleagă limba.

Să vorbim o jumătate oră...

NASCUT MORT

M'am născut cam de multicel.

Şi după cum am auzit, în casă se aştepta cu mare nerăbdare sosirea lui „Nea Titi" pe lume. Presimţeam ei c'o să fie ceva de mine. Şi cum iţi spun, toţi îşi frecau palmele de bucurie.

A dat Dumnezeu şi, însfârşit, mi-am făcut apariţia. Toată lumea se aştepta să încep imediat, ca orice copil, să ţip, să sbier, să plâng. Eu, însă, deloc. Tăceam chitic.

A trecut o oră, au trecut două, patru, eu tăceam. Mama s'a speriat. A crezut că a născut un peşte.

Până 'n cele din urmă, toţi erau convinşi că m'am născut mort şi au trimis după doctor şi popă.

Popa, mai iute de picior, a sosit primul.

Dar cum a intrat pe uşă, am început şi eu: „aaa, aaa, aaa".

Era prima literă cu care am început să grăiesc: „aaa, dela ataaacă!"

SPAIMA BRAGAGIILOR

Copilăria mea a fost foarte dulce.

TITIŞOR, VIITORUL... ...BAROSAN

Eram băiat de comerciant, tatii îi mergeau afacerile, că pe atunci nu se ştia de concordate, şi eu huzuream în bani.

Aveam bani totdeauna, dar nu-mi plăcea să fac economie. Vezi, de mic eram deştept şi ştiam ce-i aşteaptă pe ăia cari strâng bani la Banca Blank.

Aşa că, din instinct, ce luam dimineaţa dela tata, cheltuiam până seara. Mi se duceau gologanii pă fleacuri. Cumpăram bomboane, cornuri, dovleac şi tot ce-mi poftea inima. Făceam alişveriş la toţi negustorii.

Numai bragagiilor nu voiam niciodată să le dau vreun ban.

Dar totdeauna mâncam dela ei.

Mă duceam la colţ, unde stătea mereu alt bragagiu, luam un rahat, şi comandam:

— „Pune-mi o jumate bragă".

Turcul apleca doniţa şi începea să toarne bragă. Şi când să termine, îi dădeam un picior în cană şi o luam la fugă.

Turcul rămânea pe loc, că dacă se lua după mine, praf se alegea din tot coşul. O droaie de copii atât aştepta: să plece turcul.

POLISPORTIV

Când m'am făcut ceva mai mare, eram un băiat foarte cuminte. Nu-mi plăcea viaţa destrăbălată şi aveam oroare de ăia cari făceau pe filfisonii. In special aveam o ură neîmpăcată pe prietenii mei cari fumau. La început i-am luat eu cu binişorul, să nu fumeze, că nu-i frumos, că nu-i bine. Dar când am văzut că nu merge cu binişorul, am rupt-o din rai şi m'am pus cu bătaia pe ei. Cred că-ţi închipui că am fost nevoit să-mi bat aproape toţi prietenii. Dar am făcut şi o ispravă. S'au lăsat de fumat.

In afară de ocupaţia de educator al prietenilor mei, făceam sporturi. Dar nu unu, sau două. Eram, cum se spune astăzi, polisportiv. Practicam toate sporturile: bar, hoţii, bile, arşice şi zmeuri.

Dar cel mai mult jucam oina. Eram mare specialist în jocul ăsta. Toţi băieţii se omorau să intre în echipa mea. Toată după masa, uneori, toată ziua, jucam oina. Ce-i drept, era un sport foarte folositor şi mă desvoltam văzând cu ochii. Deaceia îl jucam cu foc, mai cu seamă că depe urma lui profitam şi eu şi... geamgiii.

INCONVENIENTELE MELOMANIEI...

Ce să te miri că azi sunt tare în „muzică?" Asta îmi plăcea încă din tinereţe.

Eram un teribil amator de muzică.

La Operă mă duceam foarte des, unde ascultam şi admiram Rigoletto, Ernani, Traviata, Tosca şi alte opere.

Intr'una din zile, era spectacol de gală. Asista şi M. S. Regele.

Pe la mijlocul actului întâi, nu ştiu cum a întors-o tenorul ăla din beregată, că mi-a plăcut grozav. Eram atât de entuziasmat, încât am început să aplaud şi să strig „bravo!" Şi ştii cum strig eu. Când am ars primul „bravo", dirijorul a scăpat bagheta din mână, iar la al doilea se clătinau lămpile.

Cum era şi M. S. Regele în sală, scandalul meu mi-a atras urmărirea unui agent care voia să puie mâna pe mine şi să-mi tragă o chelfăneală.

Dar eu, la plecare, am luat pardesiul unui vecin, l-am îmbrăcat, mi-am tras un moţ pe frunte, am strâmbat gura ca Lon Chaney şi am trecut pe lângă agent fără să mă recunoască.

A fost prima mea afirmare vocală.

CAND NU ŞTI ENGLEZEŞTE

«In calea Călăraşilor am stat 18 ani. După aceia ne-am mutat în Câmpul Moşilor. Aici ne-am făcut altă serie de prieteni, şi curând m'am simţit ca la mine acasă.

Am început să fac şi în cartierul ăsta echipe de oină.

Dar aici, am progresat. Am făcut cunoştinţă cu un sport nou: football-ul. Şi uite cum.

Pe vremea aceea, asta era prin 1912, pe şoseaua Colentina exista o fabrică de pânză. O fabrică cu mulţi funcţionari, cari în majoritate, erau englezi.

In orele libere, şi în zilele de sărbători, englezii se strângeau pe un teren mare din spatele fabricei, şi dădeau cu picioarele într'o minge.

Când am aflat de asta, m'am dus şi eu, cu câţiva prieteni să vedem ce joc o fi şi ăla. Ce ne-am mirat noi, dar ce s'au mirat mahalagiii, când vedeau cogeamite oameni, numai în izmene, trăgând cu piciorul într'o minge.

Nu ne-a trebuit mult, şi am prins şi noi gust de lovit mingea cu picioarele. Şi încet, încet, ne-am împrietenit cu englezii şi am început să fugărim cu toţi mingea.

Mi-aduc aminte într'o zi, jucam cu ei football. Eu intrasem în echipa englezilor.

In timpul jocului, de câte ori voiam să passez englezului de lângă mine îi făceam semn. Dar el îmi răspundea: «yes, yes!».

Şi de câte ori voiam să-i dau mingea, el îmi striga iar: «yes, yes!». Atunci m'am retras din echipă, că n'aveam nici un interes eu să mă omor, şi el să-mi spue mereu: «ies, ies».

Şi pentru că el nu mai eşia, am eşit eu.

S'AU GOLIT CARCIUMILE!..

«Vezi dar că Oborul e leagănul footballului bucureştean. Aici s'a născut footballul, a crescut, s'a desvoltat, şi azi, avem Unirea Tricolor.

Pentru Obor însă, Unirea Tricolor nu a fost numai un club de football. Unirea Tricolor a fost un apostol.

Cred că ştiţi că Oborul nostru e cel mai bogat cartier în bătăuşi. Toţi îşi petreceau zilele prin cafenele, prin cârciumi şi prin taverne. Ei bine, pentru toţi aceşti oameni, Unirea Tricolor a fost o minune Dumnezeiască. I-a scos de prin cafenele, i-a făcut clienţii terenului şi i-a transformat în oameni paşnici.

Dar să ştii, că pentru Unirea Tricolor ăştia sunt trup şi suflet şi ar fi în stare să devină iar bătăuşi.

AM ASURZIT UN SURD

«Nu-mi tace gura deloc în tribună. Cum să stau cu gura închisă, când văd pă câte unul că ne driblează 5 oameni, şi ei stau de lemn. Atunci nu mai pot să rabd şi strig: «ataaacă! ataaacă!».

Dar să ştii un lucru. Ce-i învăţ eu să facă, e bun. Când i-oiu striga eu să marcheze goal, să ştii că atunci e momentul să marcheze. Nu degeaba am jucat eu football cu englezii.

Şi cu toate astea, în tribună, de multe ori, vecinii de bancă nu pot să sufere. Cică ţip prea tare. Dar am eu ac de cojocul lor. Ţip mai tare şi odată îi văd că dispar.

Intr'un rând, la un match pe terenul Unirea, mă aşed frumos în tribună şi mă pregătesc să conduc jocul. Nu mă aşed bine, şi hop, lângă mine, un pirpiriu, o ciosvârtă de om, o inimă acră. Drept să-ţi spun, nu mi-a plăcut deloc, şi m'am gândit să-l expediez.

Cum a început jocul, încep să ţip,

«NEA TITI»

dar şti, cu nădejde. Lui, nici nu-i păsa.

Ţip mai vârtos, el nici nu se sinchisea.

Dau drumul la voce cât pot, şi mă şi aplec spre urechea lui, dar el urmărea atent jocul. Ce să spun, m'a lăsat să ţip până am răguşit.

La sfârşitul matchului, a vrut s'e întrebe ceva pe nevasta lui, şi şi-a pus un aparat la ureche...

Ptiu, bătu-l-ar Dumnezeu. Ia uite pe cine am vrut eu să surzesc.

AL 12-lea IN ECHIPA

„Am plecat şi eu cu Unirea-Tricolor în Bulgaria. Ne-au primit bulgarii frumos, ne-au arătat dimineaţa oraşul, şi la prânz ne-au condus la masă. S'au împrietenit cu noi, parcă ne cunoşteau de când lumea.

Dar cum am ajuns pe teren, nici nu s'au mai uitat la noi. Făceau pe adversarii grozavi.

A dat Dumnezeu de a început şi jocul. Şi am început şi eu: „Atacă,

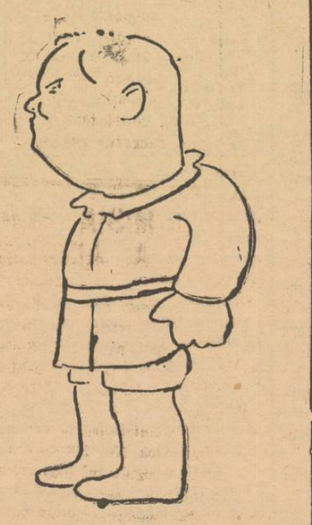

AUTOPORTRET

deschide dreapta, deschide stânga, shot la goal"! Şi mergea echipa ca pe note. In repriza întâia au marcat ai noştri trei goaluri.

La pauză, ataşatul nostru de presă în Bulgaria, vine şi-mi spune:

„Dom'le, bulgarii sunt revoltaţi, pentrucă nu înţeleg ca dumneavoastră să jucaţi cu 12 oameni"

„Care 12?"

„Păi ei spun că d-ta înveţi echipa, şi ăsta nu e voe. Aşa că te roagă foarte mult să-i laşi să fie 11".

Ce era să fac? Am anunţat arbitrul, şi m'am retras din joc..

COPAŢELO, COPAŢELO

Cu Unirea-Tricolor am fost şi la Salonic. Trebuia să jucăm acolo cu Aris.

Era o echipă de greci înalţi, voinici, de credeam că o să ne facă piftie.

Dar vezi că mi-a fost frică degeaba. Când au văzut ai noştri că au de-a face cu namile, ca să nu fie ei turtiţi, au început să dărâme la greci. Grecii vroiau şi ei să-i răstoarne, dar oborenii mai sprinteni, o cârmiau numai decât, şi tot ăia veniau în nas.

Eu mă prăpădeam de râs, şi de câte ori vedeam un grec căzând, strigam din răsputeri:

„Copăcel, copăcel!"

Grecii nu ştiau ce-i asta. Nişte albanezi de-acolo le-a explicat cum devine chestia cu „copăcelu". Şi ai dracului, mi-au prins şmecheria. De câte ori cădea unul dela noi, strigau şi grecii în cor:

„Copaţelo, copaţelo"!

Seara, ne-am plimbat puţin prin oraş, şi priviam prin vitrine. Lângă noi, ce să vezi, o grecoaică înaltă şi slabă, alunecă, şi se întinde pe caldarâm cât era de lungă. Şi spre marea noastră surprinddere, auzim deodată un cor de greci:

„Copaţelo, copaţelo!"

De atunci a rămas vorba asta în tot Salonicul. Un prieten, care a venit din Grecia, îmi spune că a căzut odată dintr'un avion o bombă. Explozia a fost atât de puternică, încât grecii cari se aflau la faţa locului, sperlindu-se n'au putut să strige decât: „Copaţelo, copaţelo!"

COTORMANI MARCHEZA ŞI EU SUNT APLAUDAT

«Cel mai mare succes l-am avut tot în Bucureşti.

Juca Ripensia cu Uypest.

Şi ca bun român, bineînţeles că ţineam cu Ripensia şi conduceam jocul cu cea mai mare atenţie.

Ne domină ei, dominăm noi, tragem noi, trag ei, dar degeaba. Nu s'a putut marca nici un goal.

«Deodată îl văd pe Cotormani pe teren, singur singurel, numai el cu mingea, la 30 de metri de poartă. Parcă m'ar fi muşcat un şarpe boa; am ţipat odată:

«Tragel».

S'a cutremurat tribuna, lumea şi-a dus mâinile la urechi, şi Cotormani a auzit şi a înţeles. A tras, şi a fost goal.

Un ropot de aplauze, strigăte de «bravo» nu mai conteniau. Toată lumea aclama în picioare pe... Titi Barosanu.

CAND AI VOCE...

«Vezi că vocea mea ajută de multe ori o echipă întreagă.

Şi mă ajută uneori şi pe mine.

Uite, eu unul nu pot să mă plâng că chelnerii merg cu încetinitorul.

Am fost odată într'un local şi am chemat chelnerul. N'a auzit.

FLACAU

Asta m'a enervat şi i-am aplicat o notă de cap:

«Chelneeer».

Ce să-ţi spun, într'un minut a rau lângă mine toţi chelnerii, patronul şi bucătarii, plus un sergent care venise să închidă localul pentrucă a auzit că e scandal.

O să te miri poate cum de nu răguşesc niciodată şi cum mă menţin totdeauna în voce. Află dagă că totdeauna, când am match, fac câte o gargare cu sirop de struguri. Iar acum, am descoperit alt preparat cu vitamine: trag vreo două halbe».

*

Se împlinesc o jumătate de oră. Nea Titi avea treabă.

«Ei, să trăieşti nea Titi, şi mâine citeşte şi d-ta, ca să vezi că n'am obiceiul să adaog nimic dela mine.

«La revedere flăcăule!».

Am făcut câţiva paşi şi mi-am adus aminte:

«Stai nea Titi, dă-mi nişte fotografii».

Mare însă-mi fu mirarea, când Nea Titi m'a refuzat categoric.

«Fotografii nu dau!»

«Dece, nea Titi?».

«Păi nu pot, că mă fac de râs. Le pui la gazetă şi pentru prima oară'n viaţa mea, o să mă vadă lumea fără să mă audă!

Şi în definitiv, dacă vrei să ştii, nu prea am mare lucru. Nu m'am fotografiat decât pe banii tatii, adică atunci când încă nu începusem să câştig. Azi, când cunosc valoarea banului, îl dau dracului de fotograf».

Aşa că m'am mulţumit cu poza din prima tinereţe a lui «Nea Titi»...

A. NOU

ATLETISM

Astăzi la Timişoara

Meetingul clubului Electrica

Pe arena clubului Electrica se va disputa la Timişoara astăzi toată ziua, un important meeting atletic la care urmează să participe cei mai valoroşi atleţi din Timişoara (cluburile: C. A. T. Chinezul, Electrica, C. F. R.), Lugoş (clubul Vulturii), Reşiţa (clubul U. D. R.), Arad (clubul C. A. A.), Oradia (clubul Esta Sun).

Concursul sperăm să obţie un strălucit succes.

Un lot numeros şi select de concurenţi şi o organizare ireproşabilă vor forma caracteristicile concursului dela Timişoara.

Concursul de astăzi dela O. N. E. F.

Astăzi, începând de la ora 2 jumătate, se va disputa pe stadionul O. N. E. F. o reuniune atletică organizată de clubul educaţia fizică armeană.

In afară de membrii acestei grupări, urmează să participe şi câţiva atleţi de valoare ai cluburilor bucureştene.

Programul reuniunii cuprinde următoarele probe:

100, 200, 400, 800, 1500, 3000 m. plat.

110 m. garduri.

Săritură lungime şi înălţime.

Aruncarea discului, suliţei şi greutăţii.

Stafeta 4 x 100 metri.

Organizarea technică a reuniunii o vor face membrii Biroului Ligii Muntenia.

O cupă, medalii şi numeroase diplome se vor distribui învingătorilor.

*

Un mare concurs atletic înaintea finalei Cupei României

Duminecă 30 Septembrie urmează să se dispute la Bucureşti pe stadionul O. N. E. F., finala cupei României de football între Ripensia şi Universitatea.

Cu ocazia acestui match se va organiza şi un mare meeting de atletism, la care urmează să participe şi cei mai buni atleţi din Capitală.

Clubul Ripensia va dona o cupă clubului care va reuşi să totalizeze cele mai multe puncte.

Concursul clubului Viforul Dacia

Cu ocazia jubileului de 10 ani Clubul Viforul Dacia va organiza la 7 Octombrie o mare serbare poli sportivă.

In programul festivităţilor cari vor avea loc cu această ocazie, se vor desfăşura un match de football, un match de rugby precum şi un concurs atletic cu caracter naţional la care clubul intenţionează să invite pe câţiva din campionii noştri naţionali din Ardeal.

In program vor figura zece probe, toate fiind cu invitaţii.

SPECTACOLE

TEATRE

NAŢIONAL, matineu ora 2.30: «Titanic vals»; seara ora 8.30: «Tinereţea unei regine».

REGINA MARIA, matineu ora 3, şi seara ora 9: «O crimă pasională».

ALHAMBRA, matineu ora 3 şi seara ora 9: «Alhambritta».

GRADINA MARCONI: «Valsul diminetii»

CINEMATOTRAFE

REGAL: «Varieté» cu Carl Brisson, Kitty Carlisle, jurnal şi complectare.

CAPITOL şi ROXY: «Sborul de noapte» cu John Barrymore, Helen Hayes, Clark Gable, Lionel Barrymore.

SELECT: Stan şi Bran în «Congresul şmecherilor».

TRIANON: «Povestiri din pădurea vieneză» cu Magda Schneider, Georg Alexander. Jurnal şi complectare.

MOTOCICLISM

Incercarea de record de astăzi

Conform celor anunţate de noi, în cadrul reuniunii cicliste ce se va desfăşura azi dimineaţă pe velodrom, va avea loc şi o tentativă motociclistă de record pe 30 tururi.

Cu acel prilej, Octav Frone, plecat mare favorit, a trebuit să cedeze adversarului său din cauza mai puţinei rapidităţi pe liniile drepte. Mult mai iute pe virajuri, Frone a pierdut cursa pe plat, unde maşina nu a răspuns comenzilor.

In asemenea împrejurări victoria lui Lazăr Georgescu, fără să fie lipsită de importanţă, trebue confirmată. Şi ocazia s'a ivit mai repede decât ne-am fi putut aştepta. Numai că, de rândul acesta, cei doi adversari se vor întâlni pe pista din Bucureşti şi vor mai avea încă un tovarăş de cursă care nu este exclus să-i pună de acord.

Deci, tentativa s'a schimbat în cursă veritabilă, deşi tot recordul pe cele 30 tururi este cel care primează. Şi, ieri se conta încă pe un lot de patru concurenţi, întrucât la titlul de recordman îşi pusese candidatura şi Constantin Voluntaru. Acesta însă şi-a irosit orice şansă răsturnându-se la antrenament. Ca atare, plecarea lui în cursă este problematică.

Rămân deci să se alinieze la start: Octav Frone, Sarolea, 500 cmc.

Lazăr Georgescu, B.S A., 500 cmc.

Paul Vasilescu, A.J S., 500 cmc.

Deci, vor lua plecarea numai motocicliştii consacraţi, dintre cari, dacă nu ne înşelăm, Paul Vasilescu este cel care deţine recordul pe distanţă.

Dat fiindcă în rândul participanţilor figurează specialişti în cursele pe şosea şi Paul Vasilescu este cel care a concurat cu mult succes şi pe velodrom, sorţii de isbândă sunt de partea lui. Nu am ezita nici un moment să-i acordăm încrederea, dacă nu ar fi în funcţie de maşină.

Este perfect adevărat că Paul Vasilescu posedă cea mai rapidă maşină a lotului, dar nu este mai puţin adevărat că eri, motocicleta pe care o va pilota, nu se arăta deloc pusă la punct. Rata ca un motor căruia nu i convenea combustibilul. Dacă el va reuşi, până în momentul cursei, să-i găsească amestecul corespunzător, victoria nu-i poate scăpa.

Lazăr Georgescu, ţinând seama că va pilota o maşină mai rapidă decât a lui Frone, este indicat să profite de eventualele momente de dificultate ale lui Paul Vasilescu şi să sfârşească în câştigător.